STADSDELSKAMP

ÖPPNA STUDIETRÄFFAR MED ALLT ÅT ALLA LUND

Var? Borgarparkens Bygglek, Norra Fäladen (Lund)
När? 19/2 kl.19-21.00
Studieträffarna är fristående, gratis och öppna för allla som är intresserade av socialistisk praktik. Det krävs inga förkunskaper. Texterna finns att ladda ner på www.alltalla.com. Självklart bjuds det på kaffe och kaga!

FÖRSTA TRÄFFEN 19/2: *1990-talet*

FOLKMAKT

BEFRIA STADSDELARNA! FÖRSLAG TILL SOCIALREVOLUTIONÄR BASORGANISERING (1993)

I den här texten, som tidigare har använts som diskussionsunderlag inom Folkmakt, ger jag förslag på hur man kan bedriva revolutionär basverksamhet i de stadsdelar där vi bor genom någon form av stadsdelsgrupper. Den här texten är inte enbart tänkt för medlemmarna i Folkmakt utan är förhoppningsvis användbar även för andra liknande grupper och organisationer som t ex SUF och olika autonoma grupperingar typ dem som finns i Malmö och Katrineholm.

Att bedriva revolutionär verksamhet utifrån de problem och motsättningar som finns i våra stadsdelar bör vara självklart om vi vill arbeta politiskt som på ett trovärdigt sätt relaterar till folks vardagsliv. Vad det i korthet handlar om är att börja "gräva där man står" tillsammans med andra och utveckla en kollektiv styrka med vilken vi kan försvara våra klassintressen på basnivå, här och nu.

Från tristess, våld och isolation....
Bland alla de problem och motsättningar som finns i praktiskt taget alla arbetarstadsdelar så tillhör de följande de vanligaste:

*Folk som inte/ eller knappt klarar av alla hyreshöjningar och det ökande antalet vräkningar som följer i spåren.
*Antisocial kriminalitet som drabbar oss alla i form av rån, stölder. skadeörelse och våldsbrott.
*Sexism i alla dess former, från orättvisa könsroller i vardagslivet till det nakna våldet från hustrumisshandlare och våldtäktsmän.
* Rasism och lokala fascister som utmärker sig på alla möj liga sätt, från smaklösa klistermärken till grova våldsbrott.
*Alla nedskärningar som finstrimlar stora delar av den offentliga sektorn som t ex skolorna, dagisen och hemtjänsten.
*Högervridna och våldsamma element (dvs de flesta) inom poliskåren som trakasserar, spöar upp eller våldtar folk.

I många stadsdelar finns det till råga på allt även olika former av miljöhot i form av t ex stora vägleder och nedsmutsande industrier.

....till gemenskap, trygghet och motstånd!
Och vad kan nu vi göra åt allt detta? Och hur får man överhuvudtaget igång nån form av stadsdelsgrupp som kan börja ta tag i alla eller åtminstone i några av alla dessa prylar? Det allra enklaste är ju om man tillsammans med andra likasinnade polare i området där man bor bildar en grupp som till att börja med mest fungerar som Folkmakts (eller nån annan revolutonär grupps) förlängda arm. Alltså en grupp som huvudsakligen ansvarar för att var nuvarande propagandaverksamhet i alla dess former sköts verkligen effektivt just där denna grupp opererar.

Så småningom kan man börja sprida propaganda som är specialanpassad till sin stadsdel och även få igång nån form av praktisk verksamhet alltefter behov och förmåga.

Kanske så bor man i ett område där ett gäng rasister har börjat spraya en massa skit på husväggama och dessutom börjat med mer eller mindre våldsamma övergrepp på invandrare och folk som de ser som "kommunistska rasförrädare".

Då är det helt klart läge för en stadsdelsgrupp att kontakta andra som man kan samarbetamed t ex lokala hiphopare, punkare och andra ungdomsgäng och naturligtvis stadens AFA avdelning om en sån finns (finns det inte redan en så få t ummarna loss och bilda en!), och ta initiativ till en antifascistsk motoffensiv där man gemensamt och med alla nödvändiga medel ger rasistetna/ fascisterna "flytthjälp"!

Vill man gå lite lugnare tillväga så kan man ju alltid offentligöra dem genom att sätta upp affischer med deras bild, namn, adress, åsikter och ett eventuellt brottsregister på, så att alla i grannskapet får reda på vem som ingår i nazipacket.

Om man bor i ett område där inbrottstjuvar och rånare härjar i stor skala kan man påbörja en affischeringskampanj där man uppmanar dom att dra till nåt överklassområde där de kan sno från de rika istället för att sno från oss som redan har det svårt nog med tillgångama. Inte minst i våra källare och vindsutrymmen skulle såna här affischer göra sig bra. Fast man kanske inte ska förvänta sig for mycket. En tjackpundare som måste sno for att kunna betala nån fet skuld till en dealare eller för att ha råd med nästa fix lär inte ha tid att bry sig om sånt, om att sno från rätt klass....

Finns det större knarkprofitörer i stadsdelen så kan de behandlas på ett liknande sätt som fascister t ex genom att de offentligörs. Småhandlare, som nästan alltid själva är drogberoende, tycker jag dock att man inte behöver bry sig om (det är ju fakeskt inte som nån slags alternativ poliskår en stadsdelsgrupp ska fungera).

Inom vår klass, arbetarklassen, så finns det två halvor. Den ena har det sämre an den andra. Kvinnoma tillhör den sämst ställda halvan eftersom de tvingas leva under två delvis skilda förtryckarsystem, både kapitalism och den urgamla sexismen.

När en stadsdelsgrupp kämpar mot sexism och för kvinnlig frigörelse så kommer det både att handla om att bekämpa sånt som påtvingas oss utfrån, t ex de kvinnofientliga värderingar som sprids genom porr och en hel del reklam, samt den sexism som flnns inom vår egna klass, alltifrån stöddiga machoattityder till renodlat våld i form av kvinnomisshandel och våldtäkter. Att försoka höja den antsexistiska medvetandenivån genom t ex sprayade slagord på husväggama och aktioner mot porrförsäljare är en bra början.

Men vill man nå större resultat på lång sikt så måste kvinnomas egna gemenskap och självmedvetande forstärkas. Detta kan endast kvinnoma själva åstadkomma i sina egna grupper utan manlig inblandning, t ex på speciella kvinnocafeer. Ett förslag är att starta kvinnliga kampsportsgrupper där självförsvarsträning kombineras med antisexistiska och feministiska diskussioner. Att bekämpa våldtäktsmän är svårt eftersom man väldigt sällan vet vem dom är, men skulle man på något sätt lyckas få reda på nån så är det bara att köra hårt. Man kan börja med att offentliggöra svinet för att sedan eventuellt fortsätta med grövre metoder för att statuera exempel och på så sätt försöka skrämma andra våldtäktsmän.

Från problemområde till motståndsnäste . . .
När vår klass som nu attackeras från alla håll med lönesänkningar, hyreshöjningar och nedskärningar inom den offentliga sektom så måste vi naturligtvis slå tillbaka och försvara oss med alla medel. När det gäller hyreshöjningarna så går det att försöka organisera hyresstrejker och liknande aktioner, t ex att alla i ett hus eller i ett område fortsätter att betala den gamla lägre hyran efter en hyreshöjning (sk "autore duktion" en populär aktionsform bland de autonoma i Italien i slutet av 70talet som även kan användas på andra sätt, t ex genom att förfalska busskort och därmed sänka våra kollektvtrafiksutgifter). Det är säkert också en god idé att försöka starta upp alternativa hyresgästföreningar. (Hur fungerar de som redan finns?)

Exempel på nedskärningar som märks i varje arbetarstadsdel finns det alltför många. Skolor, hemtjänst, dagis, fritidsgårdar, bibliotek allt ska det skäras ned på, eller "effektiviseras" som det brukar heta. Vilket även kan innebära att dessa tjänster privatiseras

och avgiftsbeläggs och därmed blir dyrare för oss. En stadsdelsgrupp kan ta initiativ till protester och motstånd mot dessa försämringar eller erbjuda olika former av stöd till andra som redan nu försöker göra motstånd. För ungefär ett år sedan så ockuperade ungdomar i Göteborg sin fritidsgård som hotades av nedläggning (jag tror f. ö. att dom vann kampen) . I en sån eller i en liknande situation kan en stadsdelsgrupp erbjuda praktisk hjälp som t ex tillverkning och spridning av flygblad och affischer samt ge tips på hur man kan utveckla och förstärka motståndet.

När man i ett sånt här läge har med de politiska makthavarna att göra så kan man ju alltid försöka att påverka de ansvariga kommunalpamparna handgripligen genom att demonstera mot dem eller genom att sabotera deras privatliv, typ genom nattliga hembesök. En del av dessa saker sysslar säkert många av oss med redan nu eller kommer att syssla med vare sig vi organiserar oss i stadsdelsgrupper eller ej. Men en stor poäng med att ha fasta stadsdelsgrupper är att man får en kontinuitet i sitt politska basarbete ute bland folk som inte, eller för det mesta inte är politskt engagerade, vilket på sikt bör göra den vänsterrevolutonära kampen till ett mera trovärdigt alternativ för de som vill slåss för rättvisa och förändra sina egna och andras livssituation.

Och så småningom så bör detta basarbete resultera i en ökad grannskapsgemenskap och sammanhållning bland arbetarbefolkningen i våra bostadsområden. Och den gemenskapskänslan är, självklart, i sig ett hot mot de krafter som tjänar på att vi lever splittrade och isolerade. En målsattning bör vara att i alla arbetarstadsdelar bygga upp revolutionära stadsdelsgrupper som åstadkommer så mycket att vi så småningom måste byta betäckning, från stadsdelsgrupper till revolutionskommitteer!

Men för att komma så långt så måste det även föras en hård kamp på arbetsplatserna och det ar ett annat kapitel. Men hur kan stadsdelskamp och arbetsplatskamp samverka? Hur kan t ex de boende i ett område solidarisera sig med strejkande arbetare i eller utanför sitt bostadsområde (kanske t om i ett annat land)? Vad kan vi lära av olika utländska erfarenheter, t ex från de stora gruvarbetarstrejkema i England och Wales?

Att här försöka skapa en ny kamptradition lär inte vara det lättaste. Fast det är ju klart, vem har påstått att det skulle vara lätt att göra revoluton? Det lär ju som sagt inte handla om nån tebjudning...

FOLKMAKT Malmö/Sofielundsbrigaden
texten publicerades någon gång kring 1993

HARM – lyckat stadsdelsmotstånd (1995)

Den 24 september hade VAM en fest i Hammarkullens Folkets Hus i Göteborg. Nassarna trakasserade och hotade folk redan på vägen till sin spelning - som vanligt alltså. Men den här gången skedde det inte obemärkt. Fritidsgården ordnade ett knattedisco den kvällen - vettskrämda lågstadiebarn fick se horder av nazi-drägg angripa kamrater och kasta sten mot gården samtidigt som de skränade sitt vanliga "ut med packet". Niorna som ordnade discot stängde fritidsgården och ringde runt till föräldrar och försökte ordna hemslussning av barnen på ett säkert sätt.

Vad som hände sen är lite svårt att utläsa ur tidningsrapporterna. Enligt GP samlas hundratals ungdomar och börjar kasta sten mot polisen som plötsligt är på plats och dessutom snabbt får förstärkning av kravallpolis och ridande polis.

Dessa tömmer hela Hammarkulletorget och driver bort folket därifrån. Polisen ordnar senare fram en buss så att nazisterna ska kunna ta sig säkert därifrån. Dessa händelser har följts av en viss debatt i massmedia, och polisen har i flera artiklar fått komma till tals för att försöka försvara sitt agerande. I två artiklar och några insändare hördes också en kritisk röst - kritisk mot polisen och Folkets Hus. Denna röst tillhör HARM - Hammarkullen Reser Motstånd. HARM ordnade presskonferenser för att folk skulle få säga sin mening om det inträffade: "Det var inte poliserna Kling och Klang som var här - det var Gestapo". Detta säger Hammarkullebon Torgny Johansson till tidningen Arbetet.

HARM

HARM fångade vårt intresse och efter lite efterforskningar fick jag tag på Torgny Johansson. Torgny är bosatt i Hammarkullen och är aktiv i HARM. HARM bildades våren 1993 och är en aktionsgrupp mot nedskärningar och för Hammarkullens intressen. Första gången HARM skred till aktion var för att rädda den nedläggningshotade fritidsgården.

– Vi gick helt enkelt dit och ockuperade den, berättar Torgny. Tidningarna skrev en del om det hela och Johnny Magnusson, moderat kommunpolitiker i Göteborg kom dit och tittade. Sen fick fritidsgården vara kvar.

Nästa gång var det badet som hotades. Även detta visade sig vara lyckat att ockupera och detta tillsammans med en mängd insamlade namnunderskrifter gjorde att även badet fick vara kvar.

– Det går att utmana politikerna, säger Torgny, de blir rädda om vi går ihop och säger ifrån.
HARM ser sig själva som en påtryckarorganisation i första hand, det har aldrig varit frågan om att ta över

och själva driva kommunala inrättningar.

– Vi anser att vi har rätt till en fungerande skola och social verksamhet och att stadsdelsnämnden ska driva detta.

HARM har inget medlemskap eller avgift. Folk som är engagerade känner varandra och arbetar med lite olika saker i HARMs namn.

– Vi arrangerar årligen Sandeslättsfestivalen, folk ställer upp och arbetar ideellt. En mängd olika föreningar av olika slag visar vad de håller på med. Det brukar vara mat och musik.

– Det finns mycket sociala aktiviteter härute och Hammarkullen har ett mycket aktivt föreningsliv. Göteborgs kommun ser inte riktigt ut som i resten av Sverige. Göteborgs kommun är uppdelat i något som kallas stadsdelsnämnder, dessa är för politikerna mycket listigt utformade. Stadsdelsnämnden har en politiskt tillsatt ledning som anställer en tjänstemannahierarki - som i sin tur driver de kommunala inrättningarna i stadsdelen, gärna genom att lägga ut så mycket som möjligt på den mycket mer effektiva “marknaden”. Detta är mycket gynnsamt för svångremspolitiker. De kan ju alltid skylla på att tjänstemännen ser det hela strikt ekonomiskt och att nedskärningarna var nödvändiga, inte politiska, tjänstemännen i sin tur gör ju bara sitt jobb...

Hammarkullen ingår i SDN Lärjedalen, där även Hjällbo och Eriksbo ingår. Gemensamt för alla tre är att de är arbetarstadsdelar och mycket invandrartäta. Detta gör att politikerna anser att det är lättare att spara in på dessa områden. T ex behövde inte överklassförorten Örgryte spara lika mycket procentuellt sett som Hammarkullen och Hjällbo. Detta gör i sin tur att den sociala standarden försämras och fler och fler som har möjlighet flyttar därifrån. De som flyttar är i regel svenskar och på så sett segregeras olika områden mer och mer.

– Vi är rädda för en snöbollseffekt. Jag ser nedskärningarna som ett medvetet borgerligt angrepp på arbetarklassen. I takt med att “etablerade” svenskar flyttar ut minskar områdets status och det blir lättare för politikerna att göra ytterligare nedskärningar. Samtidigt leder detta till ökad segregation och att folk som egentligen har gemensamma intressen ställs emot varandra.

Det är alltså i det här Hammarkullen som nazispelningen äger rum. Torgnys dotter var på knattediscot som blev angripet.

– De ringde nerifrån fritidsgården och sa att det var rasister där, så jag gick ner för att kolla vad som stod på. När jag kommer dit ser jag hur hopar av svartklädda skinnhuvuden står och skriker “Sieg Heil” och “ut med packet osv. Jag ser också att flera rutor på gårn är krossade. Till min förvåning ser jag hur poliser i en bil passivt åser det hela. När jag frågar varför de inte gör någonting svarar de: “Gör en anmälan då...”

Niorna som ordnade knattediscot stänger och låser fritidsgården och ringer runt till föräldrar och äldre syskon som hjälper till att ta hem barnen.
Sen går folk ner till centrum för att se vad som egentligen står på. Det lilla torget framför Folkets Hus fylls snabbt med folk.

Framför ingången står ett flertal poliser och fler, kravallutrustade, strömmar till. När nassarna tittar ut och kräver att få bli eskorterade till kiosken för att köpa cigg, och polisen gör detta, blir stämningen minst sagt tryckt. Polisen har senare sagt att de beordrade folk att ge sig av efter att folk börjat kasta flaskor.

– Jag hörde inget av detta, säger Torgny. Jag stod och pratade med en granne och plötsligt har en hund bitit sig fast i sidan på mig.
Polisen släpper hundarna och börjar hamra på folk med batongerna. De som är på torget har ingen möjlighet att undkomma polisens attack. De drivs tillbaka och polisen tömmer en cirkel runt Folkets Hus.

Helljus

– Vi går runt Hammarkullen centrum när Torgny berättar detta. Det är måndag kväll och relativt lugnt, bara några få som passerar förbi. Hammarkullen centrum by night består av att hänga på pizzerian eller utanför. En polisbil åker runt och slår då och då på helljusen på förbipasserande.

– Det där är vad man ser av polisen härute, om man ser dem alls. De åker runt i sin bil ett tag och går aldrig ur. Det lär finnas någon slags kvarterspolis också men de ser man inte mycket av.

Men den 24 september var det inte så. Efter att polisen slagit en ring runt Folkets Hus, bestämmer de sig för att göra en attack till. De tömmer hela centrum på folk. De som har oturen att komma upp ur spårvagnsuppgången blir tillbakajagade. Nu håller polisen alltså hela centrum. Bakom deras ryggar skanderar nassarna: “Vår polis, vår polis” varvat med “ut med packet”.

– Det kändes overkligt. Polisen skyddar alltså nazister som angriper och provocerar vår stadsdel. Men tydligen räckte det inte för polisen att hålla centrum. De gör en framryckning till:

– Folk stod här borta. Torgny visar på en mur vid den första gården en bra bit från Folkets Hus. - Jag förstår inte varför de skulle göra en attack till. Polisen, som nu har fått dit hästar också, angriper alltså en gång till. Den här gången jagar de folk ända upp i trappen. Utan urskiljning jagas unga, gamla och barnfamiljer långt in på gårdarna av kravallklädda poliser och hästar.

Dessa attacker pågår i flera timmar till och de stackare som vågar sig ut jagas in i närmaste portuppgång eller ända in i lägenheten. Poliserna kallar konsekvent alla för “jävla svartskalle” eller “nigger” osv. När nazisterna festat klart hyr polisen in bussar

för att säkert transportera dem därifrån.
Efter dessa händelser har HARM ordnat flera presskonferenser och möten där folk har fått komma till tals. Folk är minst sagt kritiska till polisens agerande och har uttryckt den kritiken klart och tydligt. Flera politiker och polisrepresentanter har varit på plats och försökt att försvara polisen. När Vivianne Nilsson, kommunalråd, begärde ordet på ett torgmöte möttes hon av spridda burop och hade svårt att få något gehör för sin uppfattning om vad som hänt - hon går av scenen och kallar mötet för en pöbelhop...ingen unik inställning bland politiker.

Utbuade poliser

Polisen har också försökt att försvara sig själva genom att hålla möten i Folkets Hus och gå ut på skolan i Hammarkullen. De blev mer eller mindre utbuade på båda ställena. I skolan möttes poliserna av "Sieg Heil" och kallades "nassesvin" av eleverna. Hela klasser lämnade rummet när de två poliserna gick in. En av poliserna frågar, enligt GP, varför de blivit kallade nassesvin:

– Tycker ni att vi beter oss som dem?

– Ja, ni går ju emot oss ju, och hur kunde ni slå barn?, frågar en elev.

– Kan barn kasta brandbomber? (!), kontrar polisen då och fortsätter:

– Ni måste lita på oss och att polisen vet bäst. Vi sa åt er att gå hem men ni lydde inte. Då fick vi använda oss av hundar och hästar...

Sen fäller polisen en helt otrolig kommentar, även för att komma från en polis:

– Men det är väl bättre med ett hundbett än ett knivhugg i magen.

Barnen i Hammarkullen var i alla fall klokare än så och poliserna fick knalla därifrån med svansen mellan benen.

Detta är alltså samma Gbg-polis som utan att tänka två gånger stänger ett rave med 800-1000 deltagare bara på misstanken om droger. Och tycker att detta är helt okej även när de inte hittar mer än vad som finns en vanlig fredag på Valand och Palace eller andra "finare" ställen inne i stan.

Avslutningsvis berättar Torgny att HARM har tacklat rasism förut.

– Det var några såna här skinnhuven som flyttade ut hit, (ett nazi-kollektiv på c:a fem personer eller fler, vad vi har hört). De började trakassera folk i centrum och på spårvagnen. Så vi kallade till ett möte, fortsätter han, och samlades utanför deras port några gånger och började följa dem genom området...
sen flyttade de. Det var visst några rutor som gick också...

En månad senare, den 17 december, arrangerade HARM en folkfest mot rasism och fascism.

Vi som var där fick se olika föreningar hålla tal och presentera sig själva. Dessutom uppträdde också några oförglömliga lokala punkband t ex Arsenik, med låtar som "betongbarn" och "förtryckt". Det bjöds på mat, öl och sambadans. Allt som allt en kvartersfest när de är som bäst.

Vi är övertygade om att HARM kommer att fortsätta att bevisa att det går att göra motstånd och att det går att organisera sig lokalt på basnivå. Vi önskar HARM lycka till inför framtiden och den fortsatta kampen för Hammarkullen.

Daniel Å.

publicerad i tidningen Folkmakt nr 2 (1995)

HARM – Ett exempel på framgångs-rikt motstånd! (1996)

Vi har tidigare i tidningen uppmärksammat gruppen HARM- Hammarkullen Reser Motstånd, då i samband med bråket runt en nazistfest som ordnades hösten -94 i det invandrartäta Hammarkullen och som av naturliga skäl inte togs alldeles väl upp av lokalbefolkningen. Den 11 Maj hade vi bjudit in HARM till en diskussionspub på Syndikalistiskt Forum här i Göteborg, och det här är en sammanfattning av vad de berättade om sin kamp mot nedskärningarna igenom åren.

HARM bildades som svar på ett akut behov. 1993 hade den nybildade Stadsdelsnämnden Lärjedalen försökt få sina finanser att gå ihop. För att lyckas med detta ville man lägga ner nästan all kommunal verksamhet i området - fritidsgården, badet, biblioteket, Folkets Hus, fältassistentverksamheten, allt skulle bort. Samtidigt som de rikare SDN:erna i Göteborg hade ett överskott av sin verksamhet, ett överskott som man inte gjorde något med utan lät förränta sej på bank.

I desperation över de omfattande nedskärningarna - som i praktiken skulle innebära dödsstöten för Hammarkullen som fungerande bostadsområde - sammankallade Hem & Skola-föreningen till ett möte för att diskutera vad som kunde göras. Ett hundratal personer dök upp, och beslutade efter ytterligare några välbesökta möten att bilda HARM. De började sin verksamhet med att demonstrera utanför varje SDN-möte och arrangera en vykortskampanj, som gick ut på att de ställde sig på torget och lät folk skriva vykort till politikerna och berätta vad de tyckte om dem och deras sätt att sköta sina förtroendeuppdrag. De i många fall otryckbara vykorten skickades sedan iväg till SDN och arkiverades, som de offentliga handlingar de blev...

Man nöjde sej inte med att vädja till politikerna utan

gick en dag helt sonika och ockuperade sin fritidsgård och badhuset, med personalens goda minne. Att man i SDNs protokoll blev kallade terrorister tog man lätt på, huvudsaken var ju att kommunalpolitikerna blev tvingade att ingripa och såväl badhuset som fritidsgården räddades tillsvidare. En annan enkel men effektfull aktion kallades Banderollernas Natt. Under en natt täcktes hela Hammarkullen med banderoller med slagord och krav om slut på nedskärningarna.

HARM är ingen organisation i vanlig bemärkelse, de har inga medlemsavgifter eller dylikt utan har mer formen av ett nätverk som samlas kring en gemensam plattform. De organiserar sig icke-hierarkiskt och har endast en sammankallande till möten. När de var som flest aktiva organiserade de sig i olika arbetsgrupper. På senare tid har HARM ”tappat” aktivt folk, främst pga att flera är engagerade i någon av de andra 60-70 kulturföreningarna, som gör Hammarkullen med sina ca 8000 invånare till Sveriges mest föreningstäta stadsdel. De har dock hela tiden haft stort stöd bland de boende, och samlar omkring 3-400 personer till demonstrationer o dyl. När något behöver tas itu med är HARM den naturliga samlingspunkten.

När man hör HARM berätta om det engagemang Hammarkulleborna visar för sin stadsdel, föreningstätheten, fester, antirasistdagar, årliga karnevaler och annat kul som de ordnar, blir det än mer förvånande när de sedan berättar att en SDN-politiker (som själv inte bor där utan i överklassghettot Örgryte) vid namn Göran Lindblad kritiserade ungdomarna för bristande initiativförmåga, när de protesterade över att deras fritidsgård skulle läggas ned. På Göran Lindblads tid fanns ju faktiskt ingen offentlig sektor som höll dem under armarna, utan de fick ordna sina fritidsverksamheter på egen hand. Hammarkulleungdomarna bevisade då att även dagens unga besitter uppfinningsförmåga, de ordnade fram en buss och gjorde en liten utflykt till Örgryte, till Lindblads villaträdgård närmare bestämt, där de ägnade sig åt sunt friluftsliv med camping och stärkande dopp i hans swimmingpool.

Nedskärningarna som hotade Hammarkullen är inte unika, mönstret går igen landet över, arbetarstadsdelarna ska förvandlas till livlösa förvaringsplatser, sedan kan man bekymrat diskutera problemen med apati, alienation och ökad brottslighet och tycka synd om de stackars kräken. Sedan har överklassen ett nytt objekt att idka välgörenhet på, för att lindra sitt eget dåliga samvete. Men vad grupper som HARM visar är att arbetarklassen inte är något hjälplöst offer, att vi själva besitter kraften att lösa våra problem genom självständig organisering. Föreningsaktivitet, fritidgårdarsarbete, aktiv kamp ger oss självförtroende och styrka att gå vidare. Kampen har ett eget syfte, vilka metoder man väljer för situationen avgöra. Känner ni till exempel till liknande grupper så skriv och berätta, vi vet att de finns och vi anser att de är värda stöd och uppmärksamhet långt mer än vad de får i dag. Idéerna förtjänar att spridas så att andra i samma situation kan dra nytta av dem.

Anja, Ana, D-O - Folkmakt Gbg
publicerad i tidningen Folkmakt nr 10 (1996)

STADSDELSMOTSTÅND (1996)

För oss socialister har alltid kampen på arbetsplatserna haft en avgörande betydelse. Den självklara anledningen till detta är att det är på arbetsplatserna där klassmotsättningarna blir tydligast. I sin roll som löneslavande producent blir arbetaren medveten om sin egna betydelse och borgarklassens beroende av vårt slit. Och detta gäller alla arbetare i vid bemärkelse, vare sig vi producerar tjänster eller varor.

Men samtidigt har den socialistiska kampen utanför arbetsplatserna en egentligen lika stor politisk betydelse som förtjänar en större uppmärksamhet från oss revolutionärer än vad den oftast fått. Inte minst nuförtiden när den permanenta höga arbetslösheten håller på att sättas i system även här i Sverige. Genom olika former av folkligt basmotstånd i arbetarstadsdelar kan alla delar av arbetarklassen nås och mobiliseras för klasskamp, alltså även de som av olika anledningar är utestängda från arbetsmarknaden, t ex bidragsmottagare, ungdomar, hemmafruar, ”illegala” flyktingar, handikappade och pensionärer. I varje arbetarstadsdel finns det flera hot och problem som måste bekämpas och motsättningar inom klassen som måste lösas. Det är detta stadsdelsmotstånd handlar om.

Det kan röra sig om höga hyror, nedskärningar bland skolor, bibliotek och liknande, höjda lokaltrafikavgifter, antisocial kriminalitet som bara drabbar de redan fattiga, olika sexualförbrytare, terroriserande rasistiska gäng, våldsbenägna snutgäng, fastighetsägare som lyxrenoverar ”sina” hus så att vanliga arbetare inte längre har råd att bo kvar, miljöförstörande industrier och vägbyggen osv osv osv. Listan skulle kunna göras ännu längre.

Vad ett organiserat stadsdelsmotstånd än försöker åstadkomma så är det viktigt att så många som möjligt får tillfälle att själva delta. Små, mer eller mindre isolerade grupper av övertygade revolutionärer, kan förvisso också åstadkomma en del resultat på egen hand, exempelvis genom medvetandehöjande propaganda eller militanta aktioner, t ex mot fascister eller

strejkbrytare. Men om ett stadsdelsmotstånd skall kunna utvecklas till någon slags maktfaktor, till ett verkligt folkligt inflytande över områdets framtid måste det skapas olika öppna, direktdemokratiska forum och strukturer där alla i stadsdelen kan delta på lika villkor. Det kan vara aktionsgrupper som agerar mot nedskärningar och avgiftshöjningar. HARM i Göteborg är ett utmärkt exempel på en sådan grupp. Det kan också vara olika frirum för enbart kvinnor, t ex kvinnocaféer, där stadsdelens arbetarkvinnor kan träffas och utveckla en stärkande gemenskap utan mäns inblandning.

Flera olika organisationer och strukturer som dessa, som agerar självständigt utan något som helst institutionaliserat samarbete med kommunalpolitiker eller andra makthavare borde finnas i varenda arbetarstadsdel.

Vår roll som revolutionärer i detta sammanhang bör vara att medvetet gå in för att bygga upp en självmedveten permanent motståndskultur i våra stadsdelar. Detta gör vi bland annat genom att hela tiden hålla ett revolutionärt klassperspektiv närvarande och levande genom vårt egna deltagande. För medelklassdominerade vänstergrupper blir det här svårt. De kommer sannolikt mest att framstå som överlägsna ”lärare” i sina fåfänga försök i att ”tjäna folket”. För redan arbetardominerade vänstergrupper blir denna aktiva medverkan i folkligt basmotstånd okonstlad och självklar.

I vissa tyska storstäder finns det exempel på starka traditioner av radikalt stadsdelsmotstånd. I stadsdelar som exempel Schanzenviertel och S:t Pauli i Hamburg och Kreuzberg i Berlin visar detta sig bl a i en stark folklig motmakt mot framförallt snutar och fascister. Här finns även flera ockuperade hus som används både som billiga/gratis bostäder eller som en slags ”Folkets Hus” för politiska och kulturella aktiviteter öppna för alla. I Kreuzberg förstärks det här motståndet dessutom av en underjordisk ”stadsdelsgerilla”, Klasse Gegen Klasse/KGK, som vi tidigare skrivit om.

I Storbrittannien har nyligen ett antal mindre vänstergrupper på initiativ av Red Action gått samman i en slags allians som heter the Independent Working Class Association. I sin gemensamma minimiplattform slår de fast att stadsdelsmotståndet, ”community resistance”, i dagens läge måste få hög prioritet. Verkar vettigt. Vi lär återkomma till IWCA fler gånger.

K. Persson

publicerad i tidningen Folkmakt nr 10 (1996)

STADSDELSORGANISERING I PRAKTIKEN – I SÖDERKULLA I MALMÖ HAR BORGARNA SEDAN LÄNGE MÖTT MOTSTÅND (1996)

När vi inom Folkmakt pratar om stadsdelsorganisering och medvetandehöjande politisk diskussion menar vi att för att kunna nå någonstans så måste vi gå samman och kämpa enat. Vi måste vara organiserade – inte nödvändigtvis i en politisk organisation eller något parti – utan viktigare, i vår vardagliga situation. När människor går samman och på ett effektivt sätt protesterar mot orättvisor och utsugning, t ex genom att kämpa i sin boendemiljö eller organisera ett motstånd på sin arbetsplats, kan mycket hända. Och när folk får möjlighet att ta egna initiativ och erbjuds möjligheten att själva vara med och skapa sin verklighet, det är då vi blir en kraft att räkna med. Stadsdelen Söderkulla i Malmö kan man säga är en av stadens förorter. Inre Ringvägen, som knyter an till alla motorvägar ut i Skåne, går förbi precis bredvid med avgaser från tusentals lastbilar och personbilar varje dag. Befolkningen i denna stadsdel bor nästan uteslutande i höghus och består till stor del av barnfamiljer och pensionärer. Här har under flera år förts en politisk kamp som på många sätt varit mycket effektiv och visat på att motstånd lönar sig och att om folk går samman och kämpar för gemensamma mål och mot gemensamma fiender kan mycket vinnas.

Tidningen Folkmakt åkte ut till Söderkulla en dag i november för att träffa Kurt Sjöström, en aktiv pensionär i Söderkulla Kultur- och Fritidsförening (en paraplyorganisation som består av bostadsrättsföreningar, PRO, S-föreningar, Vänsterpartiet Söder, samt scout- och idrottsföreningar). Det blev ett intressant samtal. Kurt berättade att deras stadsdelsorganisering startade redan på 70-talet då de bildade byalag i deras stadsdel för att jobba med olika frågor. “Det var byalagsperioden. Vi hade en teoretisk övertygelse som hos de flesta aktiva byalagare var en marxistisk variant där man menade att stat och kommun inte var otvetydigt en vän utan kunde betraktas som en fiende i många avseenden. Och det gjorde att byalagen strävade efter att bli en maktfaktor på olika sätt och därför arbetade de med olika opinioner som bildandet av olika bostadsrättsföreningar och protester mot byggandet av Inre Ringvägen Det ledde till att det kom in rätt mycket byalagsfolk i styrelserna för olika bostadsrätter. Det var ju en sån här allmän radikalism med marxistiska förtecken”. Detta utvecklades sen så att när krisen kom så upplevde många att stat och myndigheter inte var några vänner utan snarare tvärtom. Till och med många ansåg att staten var till för att plocka pengar ur, menar Kurt. Och ur

detta växte det fram en önskan att göra något själv. “Kommunen klarar inte äldreomsorgen, de klarar inte att skydda mot inbrott - vi måste göra någonting - kommunen klarar inte det och inte det. Och det var två linjer - en som hade en teoretisk skolning och en som hade en praktisk erfarenhet av verkligheten - och de möttes”.

Visst går det

På Ormvråksgatan ligger en gammal “gård” som tidigare fungerat som fritidsgård. De aktiva i Söderkulla fick så småningom ett bud att den skulle läggas ner. Då organiserade de Söderkulla Kultur- och Fritidsförening som kunde ta över och få kommunala bidrag till driften. “Det gjorde vi för flera år sen. Det är i och för sig inget särskilt märkligt. Jämsides med detta finns det i omgivningen också såna här tendenser att klara av saker själv”, säger Kurt. Deras stadsdelsorganisering är verkligen berömvärd. Man frapperas över hur aktiva de är och hur mycket de lyckats åstadkomma genom åren. Aktivism som visar på att ingenting egentligen är omöjligt bara folk får vara med och aktivt delta i beslut som rör deras egen vardag. Om vi tar t ex bostadsrättsföreningen Fosietorp så har man där med full enighet i styrelsen infört 35 timmars arbetsdag. Och sen hemtjänsten privatiserades har man egen hemservice till en mycket låg kostnad - 50 kr/h”. Den får alla använda som har behov av det. Det är rätt intressant - vad är behov. Kurt berättar att den här servicepersonalen skall naturligtvis inte användas i någon pigsituation utan det finns en social kontroll. En allergiker t ex, han kan vara ung men har ingen möjlighet att städa - det kan vara någon som rör sig dåligt och inte kan gå och handla själv. Men om behovet finns så finns möjligheten att få hjälp. Och detta är väldigt tacksamt för främst de pensionärer som bor i Söderkulla efter att hemtjänsten blivit sämre och sämre genom åren pga sociala nedskärningar.

Jämställdhet

Bostadsrättsföreningen har anställt en person för detta ändamål med samma lön som alla andra. De praktiserar lika lön för lika arbete och har den inställningen att alla skall dela på arbetet på ett rättvist sätt. “Vi accepterar ju t ex inte att tjejerna arbetar med städning och killarna med rörarbeten - alla ska jobba med samma jobb. Dels blir det mindre förslitningar och dels blir det ett trevligare jobb. Just nu har vi tjejerna på kurs i 16 veckor som innebär att de ges en ´överutbildning´ så att de kan mer än killarna. De får lära sig svetsning, datakunskap och speciella saker som kan behövas i fastighetsjobbet. Det är rätt vettigt att ha det så. Det fanns ju ett visst motstånd från början bland killarna - städjobb ansågs förnedrande - och de trodde inte att tjejerna skulle kunna klara rörarbetena. Det är ju klart att en tjej som aldrig har arbetat med det inte har de möjligheterna med en gång men nu visar det sig på många olika sätt att de är jämställda”. En intressant sak är bostadsrättsföreningarnas hyrespolitik: “Jag kan inte förstå varför man höjer hyrorna. Vi har inte höjt hyrorna på fem år. Efter den här sorgliga uppgörelsen mellan sossarna och folkpartiet, skattereformen, fick vi ju höja liksom alla andra men vi höjde inte särskilt mycket. Vi har en hyra på 411 kr per kvm och år och det betraktas som det lägsta i Malmö. Samtidigt har vi i bostadsrättsföreningen Fosietorp över 7 miljoner kontant i kassan. Det är viktigt att man hela tiden följer upp så att man kan placera lånen så att de ger så låg ränta som möjligt”. En sak som Söderkulla Kultur- och Fritidsförening anser vara mycket viktig i ett bostadsområde är möjligheten till träffpunkter. Att bryta isoleringen. Därför driver de en lunchrestaurang på ideell bas. Här serveras dagens rätt varje dag till bostadsrättsföreningarnas medlemmar. Det är många människor som kommer in som är alldeles isolerade och som får kontakter där, berättar Kurt. I och för sig rätt banala kontakter t ex åtta tanter som sitter och spelar canasta och som aldrig har haft några relationer med varandra förr men mycket viktigt ändå. Restaurangen drivs i huvudsak med frivillig arbetskraft och bara det att slå hål på den myten att man inte kan driva en restaurang genom en förening, eftersom många anser att det inte går att organisera eller få det att gå runt, är viktigt. Kurt menar att de på sätt och vis utnyttjar pensionärerna som hjälper till i restaurangen gratis men att det betyder otroligt mycket för dem att vara med i verksamheten och utveckla den. En annan problematik är användandet av ALU:are: “Där har vi ju det problemet att det kan komma en person hit och säga ´jag har A-kassa till den 15:e - kan ni fixa ett jobb till mig?´ Då säger man att vi har inte nånstans där vi kan sätta in dig. ´Men, va fan, då mister jag min A-kasseersättning´. Vad fan gör man i en sån situation? Då börjar man leta efter ett jobb till honom och då säger vi det att vi vägrar att utnyttja en ALU-are utan att ge honom någonting. Inne på restaurangen har vi Gabriella och Solveig och till dem har vi sagt att ni ska få en utbildning i datateknik eftersom ni kan ha nytta av det i framtiden. Så ger vi dem det på arbetstid genom vår dataklubb. Det är i varje fall något vi ger dem”. Kurt berättar vidare att de har en journalist på ALU som jobbar med folkrörelseprojektet - han ska intervjua alla gamla folkrörelsemänniskor i Malmö som håller på att dö - och skapa ett arkiv över deras erfarenheter på både den politiska och fackliga sidan.

Folkrörelseprojekt

“Till och med gamle Kurt Karlsson, den här gamle kommunisthataren skall vi försöka intervjua. Ni är kanske för unga att känna honom han tillhörde ju SAPO-gänget. Han fotograferade ju vänsterdemonstartionerna på första maj. Han har ett alldeles utomordentligt fotoarkiv är jag säker på”. När

ALU:arna har jobbat i 6 månader får de ett betyg att de har jobbat. “Vi skriver inte att det var ett ALU-jobb utan vi skriver ´har tjänstgjort som...´. Så kan de visa det och få chans att få jobb. Och ändå är det en diskussion om att vi utnyttjar billig arbetskraft - och det gör vi ju, det är ju ingen tvekan - men vad fan ska vi göra. Samtidigt gör de ju naturligtvis en enorm nytta som t ex han i folkrörelseprojektet”. Protestaktioner har de bedrivit åtskilliga genom åren och de har varit effektiva tack vare den gemenskap och samhörighet de byggt upp. “Det här med mötesplatser för människor är en mycket positiv grej. Det innebär att man får en organisation som är benägen att slåss för sina intressen. Vi hade ju ingen vårdcentral här förut och inga läkare - här är minsann inga privata läkare här ute i vårt område - då förde vi en opinion för att få vårdcentralen - det fick vi och sen så var det borgerlig regim efter det och då skulle den ju privatiseras. Då körde vi jävligt hårt med en kampanj att det skulle vara kommunalt. Underförstått hade vi ett litet hot om att vi skulle bojkotta den - jag kan ge mig katten på att vi hade klarat det också. Och då blev den naturligtvis kommunal. Det är en mycket bra central vi har nu med fem läkare och kuratorer och hela köret. Vi lärde oss - och det lärde många - det här att slåss det ger resultat”. Efter detta kom beskedet att dagmammorna skulle privatiseras och då slogs de mot det och vann det kampen också, berättar Kurt. Och det senaste är att det lokala postkontoret skall läggas ner. “Det var bara en vecka innan vi fick veta det. Då körde vi igång en kampanj som vi iochförsig förlorade första slaget men inte hela kriget i. Nu har vi tvingat fram en överläggning då vi måste visa på konkreta förslag hur vi vill ha det. Det är inte säkert att vi klarar av det - posten är jävligt svår och slåss mot. Vi ger oss inte - vi kommer att fortsätta med alla jävla medel”.

Rådsmodell

Kurt berättar att sånt här arbete är politiskt och inte partipolitiskt. I Söderkulla skiljer de inte på en människa som är moderat, folkpartist, miljöpartist, vänsterpartist eller socialdemokrat därför att vad som värderas är vad de uträttar i det konkreta. Och det är ju egentligen en gammal folkfrontsmodell eller rådsmodell där man inte ser till människornas ställning partipolitiskt utan ser till vad de praktiskt uträttar. “Sen har vi ju sagt det att det är viktigt att man får en ungdomsorganisation - därför tar vi ju inte ställning till vad det är för färg på ungdomsorganisationerna, det skiter vi i - vi har ju till och med haft ett resonemang om att bildas det en MUF-förening här så växer det automatiskt upp vänsterföreningar och det är faktiskt riktigt. I skolvalet såg vi att det var 40% socialdemokrater, 20% vänsterpartister och 20% miljöpartister så det är ganska kraftig dominans av arbetar- och miljöpartier”. Ungdomarna har tillgång till lokalerna i stadsdelen och det är viktigt för dem att de kan använda den anläggningen. Den är öppen varje dag utom lördagar och söndagar. De har har inte så mycket behov av den på helgerna har det visat sig. Tyvärr är det nog så, menar Kurt, att de äldre ungdomarna nog är ute och super då men menar ändå att verksamheten på vardagarna är en viktig verksamhet där man kan förebygga mycket knarkproblem o dyl. Men att de äldres engagemang och intresse i ungdomarnas vardag sätter sina spår är helt klart. T ex hade KPML(r) varit och affischerat i Söderkulla och då hade ett lokalt ungdomsgäng kommit och undrat vad det var för affischer och sagt att “är ni röda är det OK, är ni blå kan ni dra”.

Miljökamp

Miljöfrågor anses vara en viktig bit i stadsdelsarbetet. Inre Ringvägen-frågan var en miljöfråga som de kämpade med på 70-talet och idag håller de på att för egna pengar bygga upp ett miljöhus som inte har sitt like någon annanstans i landet. “I bostadsrättsföreningen Fosietorp har vi ett stort jävla projekt som lägger ner mycket mer pengar i Agenda 21 än hela kommunen. På Munkhättegatan bygger vi ett miljöhus för 4,2 miljoner kronor. Vi ska bygga upp 11 lokala sopsorteringsstationer och från dessa ska vi föra över våtsopor, papper och glas till miljöhuset där fem kompostorer skall producera jord och av pappret packat papper eller pappersbriketter. Vi ska ha en elbil som kör runt till de olika lokala sopstationerna och hämta upp våtavfall och köra bort det till kompostorerna. Och så tömmer man dem var tredje vecka med färdig jord”.

Politisk Diskussion

Kurt berättar att de någonstans i bakhuvudet vet att de någon gång i framtiden blir tvungna att genomföra en sopsortering och då är det bättre att göra det nu när räntorna är låga och de har pengar i kassan. “Så det är ingen jävla flummig idealitet - det är en krass verklighet som vi planerar och kalkylerar efter på lång sikt med medlemmarnas pengar”. Kurt har inte mycket till övers för de ekobyar som byggts under 80 -och 90-talet. “De här ekobyarna är ju återvändsgränder - de är ju till för någon slags miljövänlig överklass eller övre mellanskikt och ska man lösa miljöfrågorna måste man göra det i flerfamiljsområdena”. I stadsdelen och bostadsrättsföreningarna pågår hela tiden diskussioner om dagens politiska läge. Vi frågar om det förekommer några politiska studier eller anordnas några föredragsserier. “Vi har ju kulturaftnar där vi har haft diskussioner om t ex Marxismen idag, Björn Kumm har varit och pratat om Che Guevara, vi hade debatt om vart arbetarrörelsen är på väg. Det kommer inte så mycket folk, mellan 10 och 40, det varierar. Men när man talar om medvetandehöjande åtgärder och insatser måste man hela tiden utgå ifrån den verklighet som finns och jobba så att människor får en

bättre situation. Bara det jobbet ökar ju hela tiden medvetandet. Som t ex när posten lägger ner och vi hade över 200 personer på vårt möte och då diskuterade vi att posten har blivit en vinstmaskin som skall ge staten 1,5 miljarder kronor och ingen servicemaskin. Bara det gör ju att människor tänker ´jaha, man lägger ner där och där och där´ och så får men ett kritiskt tänkande. Sen har jag ju under många år sysslat med politisk teori och suttit i cirklar i det oändliga och diskuterat politiska mål. För mig är det mycket intressant att se att mycket av de teorierna stämmer ju verkligen men det är också intressant att försöka se den här verkligheten tillsammans med teorin i ett förändringssamhälle och då kan man inte komma på den här höga nivån där man suttit utan då är man tillsammans med människorna och jobbar tillsammans på ett helt annat sätt. Man kan inte springa 10 mil före. Men det är ju ändå intressant att när jag går på demonstaration här ner till posten och vi går tillsammans så är det hela tiden en politisk diskussion som faktiskt hela tiden ställer de politiska frågorna rätt. Det är människor som jag aldrig har sett i någon politisk organisation men de ställer de politiska frågorna rätt därför att de har fått en erfarenhet".

Magnus Christiansson
publicerad i tidningen Folkmakt nr 14 (1997)

STADSDELSMOTSTÅND I SKARPNÄCK (1999)

Längst ut på tunnelbanelinje 17 söder om Stockholm ligger Skarpnäck. En röd förort med många röstskolkare och endast 23% av de röstberättigande röstade på något av de borgerliga partierna. I slutet på November förra året var det några Skarpnäcksbor som fick reda på att stadsdelsnämnden planerade att lägga ner stadsdelens kulturhus och bibliotek. En dag senare samlas 200 mycket förbannade Skarpnäcksbor i foajen till kulturhuset.

I slutet av Januari träffar jag Hanna, en av de Skarpnäcksbor som var med på mötet för att höra vad som hänt sen dess?

– En granne till mig fick höra att Stadsdelsnämnden inom några veckor skulle fatta beslut om att lägga ned biblioteket och kulturhuset här. Hon tog då initiativ till ett första informations- och protestmöte. Allt gick väldigt fort. Snabbt gjordes affischer till ett möte som skulle vara dagen efter och ändå kom det 200 personer. Vi blev nästan lite chockade över uppslutningen och att folk var så pass upprörda och beslutsamma att göra något åt saken, inte minst många pensionärer hade slutit upp, säger Hanna.

– Några dagar senare arrangerar vi en demonstration utanför Stadshuset i samband med att den nya majoriteten, dvs borgarna, träffas. Den gången var vi ca 300 personer och lokal TV uppmärksammade frågan.

– Ytterligare några dagar senare har vi ett offentligt möte där vi bestämmer att vi kallar oss "Bevara Skarpnäck". I mitten av December arrangerar vi i "Bevara Skarpnäck" en kulturmanifestation till försvar mot nedskärningsplanerna. Ett antal kända författare och kulturpersonligheter ställer upp för vår sak och kulturhuset har aldrig varit så välfyllt med över 2000(!) besökare.

– Mellan dessa möten ägnade vi oss bl.a. åt att samla in namnunderskrifter. Något som gick lätt. På en vecka samlade vi in över 7000 namn vilket är mycket bra med tanke på att det bor cirka 8500 personer i hela Skarpnäck.

– I mitten av januari lades förslaget officiellt i stadsdelsnämnden för att beslutas en vecka senare. På grund av vårat motstånd och fega som dom är hade stadsdelsnämnden förlagt detta beslutande möte till vår grannförort Bagarmossen. Till detta möte utlyste vi ett fackeltåg som trots den ganska långa marchvägen och 15 grader kallt samlade 150 personer. Väl på plats blev vi först förhindrade att gå in vilket vi struntade i. Inför den samlade nämnden höll vi en manifestation med en likkista som symboliserade vårt kulturhus och bibliotek, och en utklädd lieman som höll tal och till sist utropade vi "Skarpnäcks Fria Republik". Billy Östh som är moderat stadsdelsordförande blev helt galen av att vi inte lydde hans "order" att gå därifrån och hotade med att "stadsdelsmötena inte ska vara offentliga mer". Något som säger en del om hans syn på demokrati.

Kulturhuset läggs ned

– Nu är beslutet fattat. Hela kulturhuset och halva biblioteket läggs ned och dom kommer inte ändra sig frivilligt. För tillfället är jag personligen lite uppgiven. Samtidigt vet jag att många andra i Bevara Skarpnäck är mycket beslutsamma att fortsätta kämpa. För tillfället är vi indelade i en kulturgrupp som kommer fortsätta använda kulturen som vapen. Sen har vi en pressgrupp för att bearbeta media och sen har vi också en grupp som ska överklaga beslutet med hänvisning till att byggnaden enligt stadsplanen inte får användas till något annat än kulturhus. Något vi inte har alltför stora förhoppningar om, men vår tanke är att vi ska kunna förhala beslutet.

Informell organisering

– Bevara Skarpnäck är organiserat så enkelt som möjligt. Deltagandet är individuellt, dvs inga organisationer får vara med samt att det är uttryckligen förbjudet att kuppa igenom saker. Av alla de hundratals människor som dykt upp på stormötena har

det varit en informell kärngrupp på 20 personer som varit drivande. Det har fungerat bra på det viset. Vi har kunnat agera snabbt vilket vi varit tvungna till då information från stadsdelsnämnden osv har kommit med så kort varsel. Sen har vi kunnat utnyttja Kulturhusets lokaler för att ha möten i och även fått möjlighet att låna deras kopiator.

– En orsak till att det fungerat så bra tror jag beror på att vi hållt organisationer utanför Bevara Skarpnäck och därmed sluppit en massa tjafs som det brukar föra med sig. Rättvisepartiet Socialisterna var visserligen på vårt första möte men har hållit sig borta sen vi bildade Bevara Skarpnäck. Sen dess har dom försökt driva en egen kampanj för samma fråga med egna namninsamlingslistor osv. Jag förstår mig inte på dom. Varför inte delta i vårt arbete som individer istället för att som nu köra ett eget race vilket riskerar att förstöra vårt förtroende.

Borgarlogik

– Borgarna som vann kommunalvalet och sådana som Billy Östh försvarar nedskärningarna med att kommunalskatten sänkts med 40 öre per intjänad hundralapp. De har gjort en uträkning på en medelinkomst i Stockholms stad som får en skattesänkning på 3000 kr/år. Utifrån det menar de sen att vi ska ha råd att köpa oss den kultur vi behöver. Att de flesta som bor här i Skarpnäck tjänar under medelinkomsten fattar inte sådana som han. Har man en vanlig Skarpnäcksinkomst på säg 13000 kr/mån innebär 40 öres sänkt skatt att man får tillbaka 52 kr i månaden. Eftersom de hävdar att denna skattesänkning inte skulle vara möjlig om vi inte skär ned på stadens verksamheter är det enligt borgerlig logik bättre för oss att få 52 kr i handen/månad i utbyte mot att vi inte har något bibliotek och kulturhus längre. Det är helt sjukt! Och med tanke på att vår stadsdel består av många barnfamiljer och äldre som är fattiga och har svårt att ta sig till andra ställen för att tillgodogöra sig kultur är det extra allvarligt. Jag har själv barn och en förutsättning för att vi ska låna böcker är närheten och att det inte kostar någonting. Det bor också många med invandrarbakgrund här i Skarpnäck och för att motverka segregering och istället skapa samhörighet bland människor är möjlighet att t.ex enkelt och gratis kunna låna böcker och läsa tidningar jävligt viktigt.
Mot den bakgrunden gjorde vi en symbolisk tillbaka betalning av denna med 40 öre sänkta skatt. Något som gav dom lite problem då staden inte har något konto för de som vill betala mer skatt.

Folkhemmet läggs ned

-Samma sak som händer här i Skarpnäck sker nu i många andra förorter, även om det inte är just kulturhus och bibliotek som läggs ned. I alla våra grannförorter skärs kommunal verksamhet ned i och med att stadsdelsnämndernas nya budgetar har lagts. Det är ungdomsgårdar, dagis, träfflokaler för invandrare, verksamheter för psykiskt sjuka mm.
Samma saker händer säkert på de flesta håll i hela Sverige. I det perpektivet är det en konkret nedläggning av “folkhemmet” som sker. Det sjuka är att välfärdslaktarna vill få oss att känna någon slags tacksamhet för att vi “ändå får behålla någonting”, i vårt fall ett halvt bibliotek. I själva verket är det som nu skärs ned inget vi ska vara tacksamma över, det är våra förbannade rättigheter.
-Av den anledningen har vi pratat om att utveckla ett samarbete med andra lokala aktionsgrupper. Tyvärr har det hitills stupat på att vi haft nog med vårat eget. Vi har inte haft ork eller tid, men tankarna finns. Något som skulle kunna hjälpa oss alla att sätta tyngd bakom våra krav. Vi har också en ny slogan som vi försöker sprida, “nolltolerans mot nedskärningar”. Apropå stadens och polisens satsning på nolltolerans mot minsta lagöverträdelse. Det är ju att börja i helt fel ände. Nedskärningar av vår gemensamma välfärd är ju en av de viktigaste anledningarna till att sociala problem, missbruk, brottslighet osv uppstår från början.
Utöver det är vi helt på det klara med att de kommer skita i vad vi gör om vi inte också tar till andra typer av motstånd, t.ex ockupationer och liknande metoder.

Peter Larsson
publicerad i tidningen Folkmakt nr 20 (1999)